ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΠΥΖΟΛ

ΑΤΥΧΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ὁ Ζάκ Ρεγιὲτ ἦταν παντρεμένος. Μὲ τὴν γυναῖκα του ἐζοῦσε ἐντελῶς περίεργα. Ἐκείνη εἶχε χαρακτῆρα ἐγωϊστικὸ πολύ, τοῦ μιλοῦσε ἀπότομα, τὸν ἐκρίναι ὅσο μποροῦσε σὲ ἀπόστασι. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ζὰκ Ρεγιὲτ, ποὺ ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του, εἶχε προσέξει καὶ συμπάθησε πολὺ τὴν κυρία Γκόμπυ Κωνστάν.

Ἡ Γκάμπυ Κωνστὰν ἦταν χήρα καὶ πολὺ νέα. Εἶχε χηρεύσει πρὶν ἀπὸ τόσον καιρό, ὥστε δὲν ἐδοκίμαζε πειὰ καμμιὰ θλῖψι. Τὴν ὁ ἔκρινε μάλιστα, κάποια εὐθυμία, ποὺ τραβοῦσε περισσότερο τοὺς ἄνδρας.

Ἡ Γκάμπυ εἶνε ψηλή, μελαχροινή, καλοαυωμένη, ἀληθινὴ ἀμαζὼν ὅλο ἐκεῖνο τὸ παράστημα. Κοντὰ στὸ γερὸ αὐτὸ πλᾶσμα ὁ Ζὰκ φαινόταν σᾶν ἔφηβος.

Ὁ κύμενος ὁ νέος τὴν πολιο κοῦσε τακτικὰ μὲ τὴ συνήθειά του, πλησίαζε κοντά της καὶ ρωτοῦσε κάθε τόσο :

— Πότε, ἐπὶ τέλους, θὰ βρεθοῦμε οἱ δυὸ μας μονάχοι νὰ σοῦ ἐκφράσω ὅλα μου τὰ αἰσθήματα ;

Ἡ ὡραία χήρα ἐχαμογελοῦσε ὅταν ἄκουγε αὐτὰ κι' ἀπαντοῦσε διστακτικά :

— Ἴσως αὔριο, ἴσως ποτέ !

Ὅταν μιὰ γυναῖκα λέγη τέτοια ἀπάντησι σ' ἕν ν ἄνδρα, αὐτὸς δὲν πιστεύει τὸ «ποτέ» ἀλλὰ προτιμᾶ νὰ παραδέχεται τὸ «αὔριο»...

Οἱ Ρεγιέτ, ἡ Γκάμπυ Κωνστὰν καὶ μερικὲς ἄλλες οἰκογένειες εἶχαν προσκληθεῖ τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖνο νὰ περάσουν λίγον καιρὸ στὸν ἐξοχικὸ πύργο κάποιων φίλων των στὴ Σολύν. Ὁ Ζάκ, ποὺ ἤτανε διορκῶς κοντὰ στὴν εὔθυμη χήρα, τὴν ἀγάπησε περισσότερο.

Ἕνα πρωὶ ὁ νέος ἐβγῆκε πολὺ ἐνωρίς, μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι, ὅπως κάμει ὅλος ὁ κόσμος ὅταν πηγαίνει κυνήγι. Κυνήγι, πραγματικῶς ἐπήαινε κι' αὐτός, ὄχι ὅμως, σ' ἐκεῖνο ποὺ φαντάζεσθε, ἀλλὰ σὲ κάποιο ἄλλο. Ἀπ' αὐτοστα, ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ ἕνα γύρω μαζί του, μὲ τὸ αὐτοκίνητό της ἡ ὡραία χήρα.

Ἡ Γκάμπυ Κωνστὰν τοῦ εἶχε πεῖ πραγματικῶς τὴν προηγουμένη τὸ βράδυ.

— Δέχεσθε νὰ μὲ συντροφεύσετε, φίλε μου ; Αὔριο πηγαίνω στὴν ὄχθη τοῦ Ἕλους τοῦ Σαὶν-Ὠμπρὲ νὰ κυνηγήσω μπεκατσόνια !

Ἔφυγαν χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ κανείς. Ἐξεκίνησε πρώτη ἐκείνη μὲ τὸ αὐτοκίνητό της καὶ στὸ βάθος τοῦ πάρκου αὐτὸς τὴν ἔφθασε, ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο καὶ δρόμο ὁλοταχῶς !

Ἀφοσιωμένος στὸ αἴσθημά του ὁ νέος, δὲν ἔβλεπε τὰ χιλιομετρικὰ σημεῖα ποὺ περνοῦσανε σᾶν ἄσπρα μανιτάρια. Ὅταν, ὅμως, μιὰ στιγμὴ συνῆλθε ἀπ' τὴν ταραχή του, ρώτησε :

— Ποῦ βρισκόμαστε, ἀλήθεια ;

— Εἰκοσιπέντε χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸν πύργο, ἀπάντησε ἡ Γκάμπυ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄξαφνα ὁ μοτέρ...φρενάστηκε, ἔπειτα τὸν ἔπιασε ἕνας ἐλαφρὸς ξηρόβηχας καὶ σὲ λίγο κόπηκε ἡ ἀναπνοή του.

— Τί τρέχει ; ρώτησε ὁ Ζάκ.

— Κάτι ἔπαθε, φαίνεται, ἡ μηχανή ! ἀπάντησε ἡ Γκάμπυ.

Ὁ ἐρωτευμένος ἔγινε κάτωχρος. Σ' ἕνα δευτερόλεπτο ξέχασε τὴν ἀγάπη του καὶ θυμήθηκε μόνο τοὺς ἀπελάδες ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸν βροῦνε.

— Βλάβη στὴ μηχανή ! Ψιθύριοσε. Λέτε νὰ διορθωθῇ γρήγορα ;

— Μήπως ξέρω κι' ἐγώ ;

— Μά, ξέρετε..ἡ γυναίκα μου...

— Τί σχέσι ἔχει ἡ γυναίκα σας μὲ τὸ πάθημά μας ;

— Ἔχει καὶ μεγάλη, μάλιστα, γιατὶ μᾶς ὑποπτεύεται, ξέρετε...

Ἡ ἐνθύμησι τῆς κυρίας Ρεγιὲτ δὲν ἦταν, βέβαια, διόλου εὐχάριστη στὴν εὔμορφη χήρα.

Γι' αὐτὸ ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ :

— Ἀνὶ νὰ κάθεσθε νὰ σκέπτεσθε τέτοιαν ὥρα τὴ γυναίκα σας, θὰ κάνεις καλλίτερα νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ δῶ τί ἔχει πάθει ὁ μοτέρ !

— Ναί, μά, ξέρετε, ἐγὼ δὲν ἔχω ἰδέα ἀπὸ τέτοια μασκαραλίκια...

— Τίποτε δὲν ξέρετε, λοιπόν, ἀλήθεια, νὰ κάνετε σωστό !

Ἐπὶ τέλους κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ Ζὰκ ἦταν σᾶν παραζαλισμένος. Θυμόταν πάντα τὴ γυναίκα του καὶ ἦταν γεμάτος ἀγωνία καὶ φόβους γιὰ τὸ μέλλον. Γι' αὐτὸ τὰ φρύδια του εἶχαν ζαρώσει ὅσο παίρνει.

Συνοφρυωμένος πάντα κύτταζε τὴ συντρόφισά του ποὺ φόρεσε γάντια ἀπὸ καουτσούκ, ἀνασήκωσε τὴν καπότα τοῦ αὐτοκινήτου κι' ἄρχισε νὰ κυττάζῃ μὲ κάποια ἀμεριμνησία τὴν καταχθόνια μηχανή.

— Λοιπόν ; ρώτησ' ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ἴδια πάντα ἀγένεια ὁ Ζάκ.

Ἡ Γκάμπυ ἀνασηκώθηκε.

— Κάποιος κύλινδρος μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει πάθει βλάβη...

— Κι' ἔπειτα ;

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε, φίλε μου.

— Πῶς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε ;

— Ὑποχρεωτικῶς θὰ μείνουμε ἐδῶ ὥς που νὰ περάσῃ κανένα ἄλλο αὐτοκίνητο καὶ νὰ δεχθῇ νὰ μᾶς τραβήξῃ !

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἔξω φρενῶν, κυρία μου !

— Κι' ἐγὼ εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη, ὅπως βλέπετε...

— Ναί, μὰ σεῖς δὲν ἔχετε γυναίκα στὴν καμποῦρα σας !...Τί θὰ πῇ τώρα ἡ δική μου, τί θὰ πῇ ὁ κόσμο, ὅλος, ἂν δὲν γυρίσουμε τὸ μεσημέρι γιὰ τὸ τραπέζι ;

— Ἂς πῇ ὅ,τι θέλει. Μὲ τὰ λόγια τοῦ κόσμου δὲν διορθώνεται ἡ βλάβη, μοῦ φαίνεται ;

— Ἀπὸ τὸν ἐρημικὸ αὐτό, δρόμο, ὅμως, μόλις περνοῦνε δύο-τρία ἁμάξια τὴν ἡμέρα !

— Τί θὰ γίνῃ ; Ἂς τὸ πάρουμε ἀπόφασι, ἀγαπητέ μου Ζάκ. Βδομάδες καὶ βδομάδες τώρα μὲ ρωτούσατε πότε θὰ βρεθοῦμε, ἐπὶ τέλους, οἱ δυὸ μας μονάχοι ! Νά, ποὺ βρισκόμαστε, χωρὶς νὰ θέλουμε, καὶ μέσα σ' ἕνα δάσος, μάλιστα. Ἂν σᾶς ἀπαντοῦσα, λοιπόν, κι' ἐγὼ ἀποφασιστικά: «Σήμερα» ! τί θὰ λέγατε ;

Ἄ, ὄχι ! ὄχι ! ἐφώναξε ὁ Ζάκ. Δὲν εἶνε ὥρα γιὰ παιγνιδάκια !... Τὴν ἔπαθα, τὸ νοιώθετε ; Τὴν ἔπαθα γιὰ καλά !...Μὲ ἀπειλεῖ τὸ διοζύγιο !

— Τόσο τὸ καλλίτερο....θὰ μείνετε ἐλεύθερος. Κι' ἐγὼ εἶμαι ἐλεύθερη, θὰ παντρευθοῦμε καὶ θὰ συχάσουμε !

— Ἔτσι εὔκολα τὰ βρίσκετε σεῖς ὅλα ;

— Δὲν βλέπω καμμιὰ δυσκολία, ὅταν θέλουμε οἱ δυό μας !

— Ναί, μὰ ἔχω κάμει μαζί της ἕνα συμβόλαιο γάμου φοβερό !...Ἂν κάνουμε πὼς χωρίζουμε χάνω ὅλη τὴν προῖκα τῆς γυναίκας μου ! Ἄ, θὰ τὸ θυμοῦμαι αἰώνια αὐτὸ τὸ κυνήγι !... Μοῦ στοιχίζει ἀκριβά !...

Ἡ ὡραία χήρα ἀνασηκώθηκε τότε ὑπερήφανη καὶ εἶπε μὲ τόνο ἐντελῶς ψυχρὸ :

— Δὲ σᾶς κρατῶ, φίλε μου. Ἀφῆστε με ἐδῶ. Γυρίστε σεῖς μὲ τὰ πόδια στὸν πύργο... Ἂν περπατῆστε γρήγορα, σὲ τέσσερες ὧρες θὰ φθάσετε !

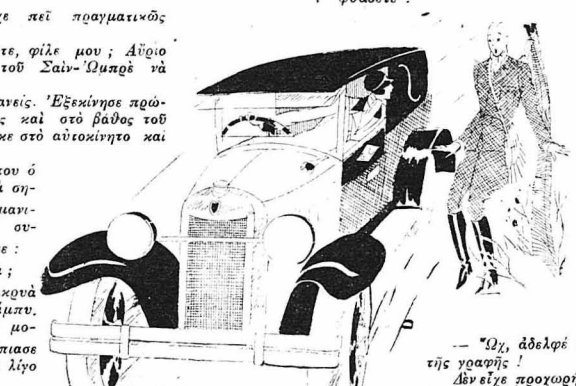

— Καλὸ δρόμο !...

— Θὰ φθάσω, δηλαδή, στὴ μία τὸ ἀπόγευμα !

— Πῆτε πὼς εἴχατε χάσει τὸ δρόμο..

Ὁ Ζὰκ ἔμεινε λίγο σκεπτικός, ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

Καί... Καὶ σεῖς ;

Ἡ Γκάμπυ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

Γιὰ μένα μὴ σᾶς νοιάζῃ. Ἐγὼ θὰ κυττάξω νὰ τὰ καταφέρω ὅπως μπορῶ καλλίτερα...

— Μοῦ... μοῦ δίνετε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θὰ πῆτε πῶ. εἴμαστε μαζί ;

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

— Λοιπὸν ὡ ἐρρωσο.

Ὁ Ζὰκ νοιώθει πὼς εἶνε ἕνας παλληκάρι ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ ἐγωϊσμός του, ὅμως, ὑπερισχύει.

Φεύγει χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω τὸ κεφάλι του, ἐνῶ συγχόνως ψιθυρίζει :

— Ὤχ, ἀδελφέ !... Τόσο τὸ χειρότερο, τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς !

Δὲν εἶχε προχωρήσει, ὅμως, οὔτε μισὸ χιλιόμετρο, ὅταν ξαφνικὰ τὸν ἔκανε νὰ τιναχθῇ ἕνα σάλπισμα αὐτοκινήτου. Μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ ἀναγνώριοε τὴν τορπεντὸ τῆς Γκάμπυ ὅσον ἔφθανε κοντά του.

— Διορθώσατε τὴ βλάβη ; τὴν ρώτησε.

— Δὲν εἶχα πάθει καμμιὰ βλάβη, ἀπάντησε ἡ εὔμορφη χήρα μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο.

— Μὰ τότε, λοιπόν ;

— Ἤθελα, ἁπλούστατα, νὰ μάθω πόσο μὲ ἀγαπούσατε. Ἡ δοκιμὴ πέτυχε περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐφανταζόμουν ! Καλὸ δρόμο, φίλε μου !..

Ὁ Ζὰκ ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἐφώναξε :

— Μὴ μ' ἀφῆστε ! Μὴ μ' ἀφῆστε, γιὰ τὸ Θεό ! Τί ἀστεῖο εἶνε αὐτό, Γκάμπυ !

— Δὲν εἶνε διόλου ἀστεῖο ! Ἀπ' ἐναντίας, μάλιστα, εἶνε πολὺ σοβαρό ! Κάνετέ μου μόνο τὴ χάρι νὰ μὴν πῆτε σὲ κανέναν πὼς εἴμαστε μαζί !

Ἕνα σκαστὸ γέλοιο ἀντήχησε μακριὰ καὶ ὁ Ζὰκ ἔμεινε μόνος του στὸ δρόμο, ἔχοντας νὰ κάνῃ ἀκόμα 23 1)2 ὅλα χιλιόμετρα...

Ρενὲ Πυζὸλ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΙ ΑΚΟΥΣΕ ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Ἕνας ἀμερικανὸς δικηγόρος, ὁ κ. Πέτερ Ὄλυτ κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς συνεννοήσεως μ' ἕναν πελάτη του, ἄκουσε καθαρὰ δυὸ πυροβολισμοὺς συνοδευμένους ἀπὸ οἰμωγὲς καὶ ρόχθους. Ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ φίλου του καὶ τὸν ἐβρῆκε ξαπλωμένο στὸ πάτωμα, μέσα στὸ γραφεῖο του, μὲ τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου στὸ χέρι του καὶ μὲ δυὸ σφαῖρες στὸ κεφάλι του.

Ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξε ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν ἕνας μικρόσωμος, γυναικάδελφος τοῦ θύματος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσκότωσε γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ἐπειδὴ ἦταν δυὸ φορὲς παντρεμένος!